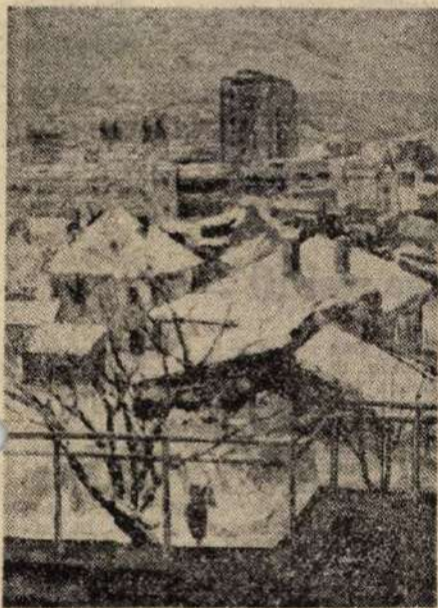


ARGES

Însemnele angajării

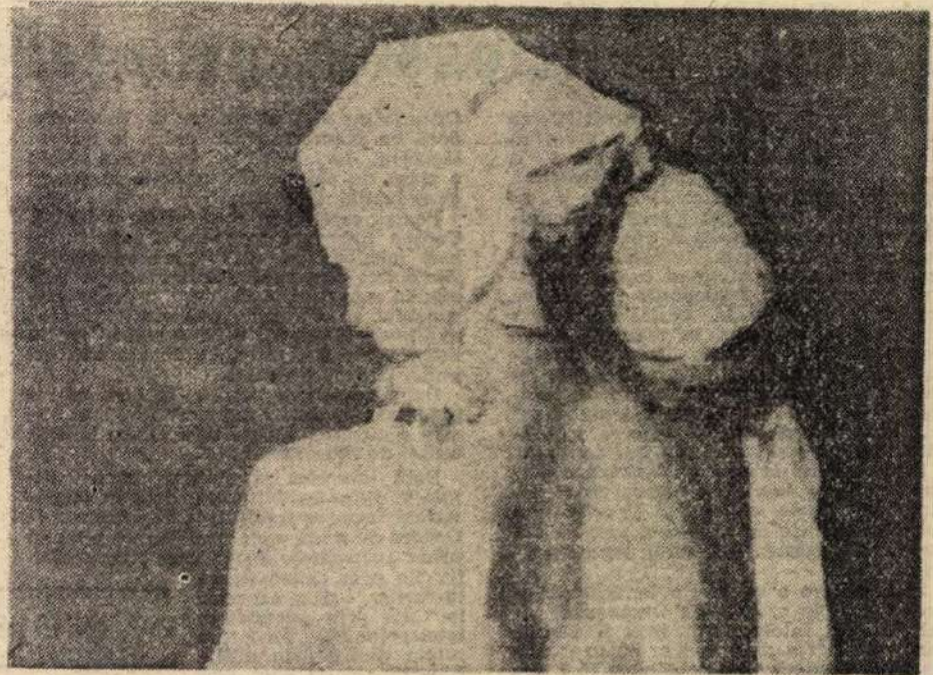
SATELE se însiră unul după altul: Colibasi, Mioveni, Racovița; puțin mai încolo, Cluceasa; în partea cealaltă, Făgetu. Panglica de asfalt care se desprinde din șoseaua Pitești-Cimpulung le leagă prin șepșuri largi, domoale. Toate la un loc formează comuna Colibasi. O comună care, de la o zi la alta, își sporește tot mai evident însemnele urbanizării. Și asta nu demult, ci numai de vreun deceniu și jumătate. „Acum 13 ani, când am început să lucrez ca activist, își aminteste Cezar Ciusu, secretar adjunct cu propaganda la Comitetul comunal de partid, erau numai 3 blocuri construite. Astăzi avem peste 8500 de apartamente în care trăiesc circa 28.000 de locuitori”. Sînt, în marea lor majoritate, oameni ai muncii la Întreprinderea de autofurisme, harnici, pricepuți și serioși constructori ai **Dacilor** care străbat soselele tuturor continentelor. Dar tot ei sînt, în egală măsură, lucrători ai pămîntului, cultivatori de cereale și de legume, crescători de animale. Ei nu uită — cum să-ți uiti cea mai de pret și cea mai statornică moștenire? — că sînt păstrătorii unor nobile tradiții de muncă, dăruită cu brațele, dar și cu inima rodniciei pămîntului. În trecut, de fapt, doar agricultura era ocupația oamenilor de aici. Erau vestiți pentru legumele cu care aprovizionau și Piteștiul, și Cimpulungul, și alte așezări din jur. Ultimele decenii, în special epoca deschisă de Congresul al IX-lea al partidului, au adus înnoiri și evaluări benefice în viața comunei. Oamenii au învățat să fie strungari, frezori, lăcătuși, mecanici. A fost tot mai mult nevoie de profesori, de medici, de ingineri, de agronomi și cei care s-au

simțit în stare s-au dus să învețe aceste meserii și apoi s-au întors să le practice aici, acasă la ei. Și n-au fost puțini din acestia și sînt și acum, alții și alții, care merg la școli, învață, în folosul lor și al obștei. Așa cum sînt mulți, mai mulți ca oricînd, cei care fac primii pași pe calea cunoașterii în școlile, devenite parcă neîncăpătoare ale comunei. Profesorul Mihai Brăslău, director coordonator al acestor școli, oferă un argument convingător pentru încrețea localității: numai la Mioveni sînt 13 clase întii și 12 a doua. Și tot el vorbește cu mîndrie despre rezultatele bune la învățură ale elevilor din comună, oglindite de cataloage, de participarea la olimpiadele școlare ori în Festivalul național „Cîntarea României”. Copiii au adus anul trecut comunei două titluri de laureați prin formația de mandoline condusă cu pasiune de profesoara Florica Arsenescu și prin recitalul poetic îndrumat de entuziastul și inventivul animator cultural și sportiv care este profesorul Aurel Banu. Și tot micul recitator din Colibasi, prin participarea ca invitați ai manifestărilor culturale din cadrul ediției 1987 a Cursurilor internaționale de vară organizate de Universitatea din București, s-au alăturat, cu gingășia și ardoarea lor, celor care au făcut cunoscute specialiștilor din lumea întreagă crîmpele de simțire și artă românească. „Dorința noastră — spune directorul Brăslău, este una singură: copiii acestia, pe care îi creștem și-i educăm astăzi cu toată dragostea, să devină mîine, cu adevărat, constructori de nădejde ai unui timp de frumoase realizări comuniste”. „Împliniri mereu mai puternice a personalității omului nou, făuritor îndrăznet al socialismului și comunismului, îi este consacrată, ca de altfel pretutindeni în țară, întreaga noastră muncă politică, educativă, de creație materială și spirituală, subliniază secretarul adjunct Cezar Ciusu. Comuna se dezvoltă pe zi ce trece. Anul acesta vom mai construi 750 de apartamente. Le vom adăuga, în curînd, un spital, încă o școală, un sediu politico-administrativ, un hotel, o bază de agrement. Sîntem constienți, în același timp, că un nivel de trai cu adevărat superior nu se poate consolida fără o temeinică angajare de conștiință. De aceea, prin spectacolele, cercurile și formațiile Casei de cultură (un edificiu modern, bine utilat, n.n.), prin activitatea cotidiană din școli, prin forme specifice (de exemplu, e în plină desfășurare învățămîntul agrozootehnic de masă), căuțăm, în permanentă, extinderea orizontului de cunoaștere, a nivelului general de cultură, întărirea spiritului revoluționar, de implicare în opera de înflorire a țării. Gîndul și munca, simțirea și fapta ne sînt astfel contribuție la transpunerea în viață a orientărilor prefigurare de Conferința Națională a partidului, de viziunea clară și profundă a tovarășului Nicolae Ceaușescu”.



COSTACHE AGAFIȚEI : Iarnă în Iași

Florin ANTONESCU



CORNELIU BABA : Maternitate (Muzeul Țării Crișurilor - Oradea)

ORADEA

Spectacol cu miză și semnificație

DACĂ TERMENUL nu e prea insolit, așa spune că Zece hohote de ris, una dintre ultimele creații ale prolificului comediograf Tudor Popescu e o piesă de montaj, fiindcă pe canava generoasă oferită de formula „teatrul în teatru” sînt asamblate o serie de sketch-uri, de „pilule” cu directă destinație satirică. Dacă în **Aurul e în sală**, Ion Băieșu ne introduce în atmosfera unui spectacol cu surprize, Tudor Popescu preferă cadrul unei vizionări cu peripeții. De unde, pe de o parte, prilejul de a realiza o incizie în lumea duos-pitorească și contradictorie a culiselor, iar pe de altă parte prilejul de a emite o serie de crezuri cu caracter teoretic, unele eterogene, altele grave, unele ironice sau tandru autoironice, altele polemice pe tema travestiului, a personalității actorului, a sensului teatrului, a dramelor și melodramelor din lumea animată a scenei. „Pilulele” în sine sînt de esență nedisimulat parodică, sursele supuse metamorfозării fiind texte de Caragiale și Mazilu, Baranga, Băieșu și... Tudor Popescu. În acțiune, autorul prezintă radiografii morale, denunțînd, într-un perpetuu crescendo comic, oportunistul, micile aranjamente, înșelarea bunei credințe, lumea bișniței și a mahalalei contemporane, imoralitatea și amoralitatea, clișeele mecanismului lingvistic, caruselul opiniilor, funcționarismul exagerat, semidictismul și prostia crasă, candoarea mitocănească etc. Conștiința critică mereu prezentă, cu un puternic caracter rechizitorial se exercită în numele unei ordini morale normale și constructive ce se cere reinstaurată.

Modalitatea de tratare scenică adoptată de regizorul Alexandru Dărie la Teatrul de Stat din Oradea capătă în spațiile hohotului de ris accente grave sau caustice, de profundă atitudine civică.

Spectacolul debutează abrupt, cu un fel de „punere în pagină” în fond un tur de orizont asupra acestei lumi aparent simpatice, aparent inofensive, în realitate teribil de pernicioasă. Scena devine un fel de menajerie halucinantă a cărei proliferare provoacă dezaprobarea spectatorului, îi impune reacții nete în numele eticii. Aceste „noduri” dramatice născute din înscenarea „pilulelor” sînt de fiecare dată contrapunctate de reveniri pe tărîmul histrioniei, asemenea unui permanent joc între ficțiune și realitate.

Scenografia Marici Miu, extrem de sugestivă, se servește de un minimum de mijloace — un fundal imens, ușor neo-realist, pictat, amintind de lumea jucășă a desenului animat, câteva obiecte de mobilier, toate contribuind la concretizarea vizuală a universului kitsch pe care îl denunță spectacolul.

Cum fiecare actor interpretează trei-patru personaje, prin exploatarea formulei comediei dell'arte și a celei pirandelliene, spectacolul explicită permanentul transfer de la individ-actor la personajul dramatic, transformîndu-se într-o meditație pe tema esenței teatrului. E firesc, așadar, ca demersul actoricesc să se infățișeze ca un act de grup în care interpreții Ion Măinea, Simona Constantinescu, Daniel Vulcu, Nicolae Toma, Alla Tăutu, Mariana Neagu, Marcel Popa, Mariana Vasile, Marcel Segărceanu, Laurian Jivan, Petre Panait, Nicolae Barosan, Florența Manea evoluează mobil, cu izbucnite diferențieri tipologice, chiar dacă pe unii îi pîndeste pericolul dilatării excesive a replicilor, a sublinierii îngroșate a unor semnificații sau al scăderilor de ritm. Dincolo de aceste observații, toți dovedesc că au înțeles intențiile regizorului și au aderat la modalitatea spectaculară aleasă.

Mircea Em. MORARIU

Contemporanul
REPORTAJDerularea
unui nou destin

LA ÎNCEPUT a fost legenda unor pămînturi albe pe care nu creștea fir de iarbă, doar ploaia cînd cădea în rafale le dădea o strălucire aparte. Picăturile mari, turtu-noase, se strecurau apoi în adînc, pe galerii întortocheate. Mai tîrziu dacii liberi, locuitorii acestor pămînturi aflate aproape de malul Mureșului, au început să le sape, aflîndu-se față în față cu o bogăție de invidiat — sarea, pe atunci, uneori, mai scumpă decît aurul. Apoi au venit romanii și autohtonii au continuat să scoată, din adînc, sarea. Și astfel, masivul muntos de sare, existent aici la suprafața pămîntului, s-a transformat încet-încet într-un drum ce lega tinuturi, țări, imperii și acesta era Drumul sării, iar localitatea avea să se numească Uioara, Oena Mureș de azi. Ptolemeu, marele istoric al antichității, notează în Dacia de-

numirea de **Salinae**. Ciocanul și barosul, tirnăcopul și potocol tocit, împreună cu trocul — iată uneltele ce scoatau la lumină această bogăție. De-a valma oameni și sare, băieși și vagonete de lemn și în-crințenarea de zi și noapte, și-au lăsat semnătura pe acest fantastic drum. Acum o sută și ceva de ani, în apropierea salinei s-au înălțat Uzinele sodice, azi Combinatul de produse sodice Oena Mureș, cea mai mare unitate industrială a orașului (pînă în 1952 cînd devine oraș, Oena Mureș era considerată localitate rurală, avea 6500 locuitori, azi aproape 17.000 de locuitori). Combinatul produce 25 de sortimente, unele fabricate după procedee proprii. Are legături, ca exportator cu 35 de țări, printre care — U.R.S.S., R.F.G., Ungaria, Cehoslovacia, Singapore, Egipt etc. În cadrul orașului i se adaugă acum alte unități economice: Salina, Întreprinderea pentru cultura și fermenta-

rea tutunului, Întreprinderea de prefabricate Războieni, Sanțierul de confecții metalice, Complexul C.F.R. Războieni, Cooperativa meșteșugărească „Prestarea”, Secția de gospodărie comunală și locală etc. Sonde de mare adîncime pe locurile numite Cimpul I și II scot necontenit sarea din măruntaiele pămîntului, iar Oena Mureș, cetatea chimiștilor din județul Alba își rotunjește zestrea de oraș industrial. Peste 1500 de apartamente, un spital cu 356 locuri cuplat cu policlinică, un local de poștă, un liceu industrial, două săli de gimnastică, ateliere școlare, noi unități comerciale, un nou pod peste Mureș, un hotel nou și în perspectivă o fabrică de cărămizi dolomitice, una de oxid de magneziu, secții noi la C.P.S.O.M., alte câteva sute de apartamente, o casă de cultură cu bibliotecă și cinematograful, modernizarea băilor existente cu o secție nouă pentru tratament cu nămol și multe altele, conferă localității noi deschideri spre frumusețe. Pe Florentina Ionescu, secretară cu propaganda în Comitetul orașenesc de partid, o întâlnește la Casa de cultură. Împreună cu directorul Vasile Moga și ceilalți instructori veghează la buna pregătire a celor două grupuri vocale, a ansamblului folcloric, a formației de muzică ușoară și dansuri populare, a folkștilor, soliștilor vocali și instrumentiști, dar și la viața culturală în căminele de nefamiliști. „Replica pe care actul de cultură trebuie s-o dea dezvoltării in-

dustriale a orașului se cuvine să se ridice pe măsura unei noi calități în activitatea de modelare a personalității umane și aceasta nu se poate face decît prin acțiuni educative permanente, printr-o colaborare eficientă a tuturor organismelor existente. Cultura este una singură și ea este un bun al întregului popor, iar Festivalul național „Cîntarea României” semnifică această unitate de creație și de simțire, unitatea de esență între educația politică și cultura socialistă. Adică valorificarea patrimoniului nostru cultural și spiritual, a datinilor și obiceiurilor, a înaltelor virtuți revoluționare, stimularea energiilor creatoare. De aceea, în centrul tuturor manifestărilor am situat omul cu toate idealurile sale, cu întrebările sale.”

Dovezi evidente ale afirmărilor Florentinei Ionescu găsești în relația muncitor-tehnicilor din noile secții ale Întreprinderilor, întîlnindu-te cu inovatori și inventatori, cu creatorii amatori de proză și poezie, cu participanții la cursurile universității cultural-științifice, cu cititorii bibliotecii orașenești. Este în fapt o întîlnire cu viața tumultuoasă a unui oraș care vine din urmă, cîștigînd noi înălțimi pe verticala industriei și culturii. Orașul chimiștilor, sonde și oameni, și în continuare drumul sării — destin schimbat în cîntec aparte. Legenda continuă, în alte dimensiuni, sub privirile noastre.

I. MĂRGINEANU-ALBA